

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και πρώτων ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκίαν γῆν τῶν Παρθενίων.

Χίλια κ' ἔτη γαῖα πέντε,
τὰ νομοῦμε κ' ἐν ἀκουσμέναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τὸ φράγκα εἶναι μ ὄνο.
Γιὰ τὰ ξένα ἡμῶς μέρη—δ ἔ κα φράγκα καί ἴσ τὸ χ ἔρι.

Εἰς γνάθῳν ἔφερον παντὸς εὐμοσίου τσελεπὴ
ὅτι πωλοῦμεν ὄματα «Ρωμποῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κ' ὅπως ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θά πληρῶν δι' αὐτὰ ταχυδρομίων τέλν.

Σεπτεμβρίου δεκάτῃ
κ' ἡ δακία φευάττει.

Ἐνιακόσα κ' ἔξῃ,
κάτι θά μᾶς φέξῃ.

**Καὶ ὁ Φασουλῆς κηρύττει
πὼς ἤγχε ἄλλο σπῆτι.**

Κ' ὁ Ρω μ ἡ ὄς μας μεν' ἐπίπλων και σκευῶν παντοειδῶν
σῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μετεφέρθη τὴν ὁδόν,
ποῦναι ὁρόσεως μεγάλῃς πολιτάρχου σταθμός,
σῆν οἰκίαν Ἐμπειρίων, δεκαῖτεσες ἀριθμός.

Ὁ καθένας ἐκεῖ πέρα τοῦ λοιποῦ θά μᾶς γυρεθῇ,
κ' ὁ Ρω μ ἡ ὄς δ μετωκίσας ἀπὸ τῶρα συνορθεῖ
μὲ τὸ μαγαζιὸ τοῦ Τζμποῦ, ποῦχε μῆσα και ταβέρνα
μὲ κροστᾶλλη ρετσίνα και βαροῦνη τὴν λαντέρνα,
και τὸν κωφονετῆς Ἄ ν ὄ ρ ο υ, ποῦ προ πάντων Ἀνδριόταϊς
καίουν τὰ βίβλ και σκαμπόλι, και πληρόνουν σὰν ἱππόταις.
Συνορθεῖ και μὲ τοῖζους, ποῦ πηγαίνεις πρὸς νεροῦ σου,
κ' ἴστωσαν αὐτὰ πρὸς γνάθῳν τοῦ κοινοῦ τοῦ φιλομόσπου.

**Φασουλῆς και Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτους.**

Φ.—Καθόμεν εἰς τὸ Φάλισο, βρε Περικλῆ χαχόλο,
και μὲ τῶν φίλων Βρετανῶν ἐρεμβάσα τὸν Στόλο,
και φοῦλ Μαρσατῆνα γάνας μᾶς σῆν βοήν τοῦ κόσμου
και τὸν μετροδοα μοναχὸς σὰν γάνας δικός μου,
ὅποταν ἕνας φωνιαρᾶς
Ἀδριανουπόλιτης,
θῆμα μεγάλῃς συμφορᾶς,
ποῦ τὴν ἀνοῖς και φρεῖται,
μὲ μὴ φωνὴ μονότονῃ και μάτια δακρυμμένα
ἤλατε κοντὰ ὀ ἔμένα.

Δὲν θά προσφέρετε και οἰς, σ' αὐτὴ μου ψιθυρίζε
χωρὶς νὰ μὲ γνωρίζῃ,
γιὰ τῆς φωτιᾶς τὰ θέματα, γιὰ τοὺς ὁμογενεῖς;
γιὰ τὴν Ἀδριανούπολι δὲν φέγγεται ναεῖς;

Ἔτσι θά μᾶς ἀφήσετε κ' ἔμας τοὺς συμπολιτᾶς,
παιχτοὺς και ροκενδῆτας;
Μήτε κανένας παραλῆς,
μήτε κανένας κουρελῆς,
μήτε κορόνα και λαὸς θά εἶχῃ μὴ μάτῃ
σῆς θράνης τὴν προετόνοσα, ὀ ἔκεινη τῆ φωτιᾶ;

Γιὰ τοῦτους, ποῦ τὰ σῆθη των Ἑλληνομῶς τὰ φέγγε,
δὲν ὀ ἀκουσθῆ παρηγορᾶ, δὲν θά βρεθῆ μὴ σῆγη;
Πὼς μᾶς θωρεῖ Κυβέρνησις, λαὸς και Βασιλεῖα;
ὀ ἀφήσετε τῆς Ἐκκλησιαῖς κ' εἶναι τὰ Σχολεῖα
χωρὶς κανένα πόνο
νὰ μείνουν σῆτην μόνο;

Δὲν ἔχειτε και οἰς αὐτᾶ
γιὰ τοὺς δικούς μας θρηνοῦς;
κινεῖτε πέρα τῆ φωτιᾶ
και τοὺς κλητοὺς εἰσίνους.

Μὲς ἀπὸ σύμβολα τραπὴ τῶν σιλαβαμένων βγαίνον
κ' εἶναι ψηλὰ στοὺς οὐρανοὺς κατάμαυροι πηγαίνον.
Τὰς τόσας δαχολίσας ἀσες ἀφήτε τὰς σπονδαίας,
και στρέψετε σῆν πυρκαγὰ,
ποῦ καινὴ τὰρα τὸ ραγὰ
κάθε μεγάλων σὺμβολων Ἑλληνικῆς ἰδέας.

